

IBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCFADDEN, FREIDA

Fiul perfect / Freida McFadden ; trad. din lb. engleză:

Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-660-9

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE PERFECT SON

Copyright © 2019 by Freida McFadden.
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

FREIDA McFADDEN

FIUL PERFECT

*Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Apetrei*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Capitolul 1

Transcriere din interogatoriul Erikăi Cass:

- Ne puteți spune ce s-a întâmplat, doamnă Cass?
- Sunt arestată?
- De ce întrebați una ca asta?
- Pentru că știu ce ați găsit la fața locului. Și știu la ce vă gândiți.
- Ce credeți că am găsit, doamnă Cass?
- Un... un cadavru.
- Și aveți o explicație pentru ce s-a întâmplat?
- Eu...
- Doamnă Cass?
- Sunt arestată? Vă rog, răspundeți-mi la întrebare.
- În momentul acesta nu, nu sunteți arestată. Însă, evident, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat.
- A fost... înjunghiat.
- Și cine l-a înjunghiat?
- ...
- Doamnă Cass?
- *Eu* l-am înjunghiat. Eu l-am ucis, domnule detectiv. Și aș face-o din nou.

Capitolul 2

Cu aproximativ o săptămână în urmă

Erika

Nu se cuvine să-l preferi pe unul dintre copii.

Dacă le întrebi pe mame, cele mai multe vor spune ceva de genul „Sammy este foarte isteț, dar Nicole are o inimă mare”. Mamele refuză să facă alegeri. Și unele dintre ele chiar sunt sincere. Unele dintre ele chiar își iubesc ambii copii în egală măsură.

Altele, ca mine, mint cu seninătate.

— Bună dimineața! o salut pe Hannah, fiica mea de paisprezece ani, care tocmai a intrat în bucătărie.

Este desculță, poartă un șort vechi de sport și are chipul încadrat de o claie de păr ciufulită, brun-roșcată. Ar trebui să fie deja îmbrăcată, gata de școală, însă evident că nu este. Întotdeauna se pregătește în ultima secundă. Îi place să mă țină în suspans, așteptând să văd dacă prinde sau nu autobuzul școlar. Însă am învățat, din experiență, că nu ajung la niciun rezultat dacă o îmboldesc – ba chiar asta nu face decât s-o încetinească – așa că mă întorc la scrobul care sfârâie în tigaie.

— Mamă!

Se pare că Hannah nu mai știe să rostească acest cuvânt fără nota văicăreață cu care lungește silabele. *Maaa-măăă*. Îmi amintesc ce fericită am fost prima dată

când a rostit „mama”. Dau din cap spre tânărul și naivul meu sine din trecut.

— De ce trebuie să zici chestia asta?

— Ce-am zis? N-am făcut decât să-ți dau „bună dimineața”.

— Exact, mârâie Hannah. Uite cum zici.

— Cum zic?

— Zici ca... oh, Doamne, știi la ce mă refer.

— Chiar nu știi, Hannah.

— Zici ca și cum... habar n-am. Dar nu mai zice așa.

Nu știu cum aș putea răspunde la una ca asta, așa încât mă concentrez la ouăle din tigaie. Mă mândresc că fac un scrob excelent. Asta e una dintre superputerile mele. Scrobul preparat de mine este atât de gustos, încât într-o dimineață, când l-am pregătit la micul-dejun pentru Hannah și o prietenă de-ale ei, rămasă la noi peste noapte, fetița mi-a spus că ar trebui să-i iau locul doamnei de la cantina școlii. A fost cel mai mare compliment.

Hannah cască zgomotos și se scarpină în cuibul din cap.

— Ce avem la micul-dejun?

Ignor ironia: dacă eu aș fi întrebat-o pe ea ce prepară pentru micul-dejun, în timp ce, evident, pregătea un scrob, probabil că aș fi avut parte de-o adevărată criză de nervi.

— Fac un scrob de ouă.

— Ouă? Urăsc ouăle.

— Ce zici acolo? Eram convinsă că sunt preferatele tale la micul-dejun.

— Da. Când aveam, gen, opt ani.

Las spatula jos. O foloseam ca să amestec ușor în ouăle din tigaie. Asta-i toată șmecheria. Să le prepari încet, la foc domol.

— Ți-am făcut și în weekend și ai mâncat tot.

— Da, dar asta nu înseamnă că sunt felul meu preferat. Doamne, mamă.

Iar nu știu ce să-i răspund. Se pare că, în ultima vreme, orice conversație cu fiica mea se transformă într-un exercițiu în care încerc să nu-i întorc vorba cu vreo replică răutăcioasă. Închid ochii și-mi repet mantra în gând: *Eu sunt adultul. Nu e decât o etapă care va trece.*

După paisprezece ani, e tot mai greu să mă conving că este doar o etapă.

— Și ce altceva avem la micul-dejun? întrebă Hannah, chiar dacă se află la doi pași de frigider și la trei de debara.

— Vafe congelate?

— Bleah, exclamă ea, și scoate limba. Altceva?

— Poți să-ți pui singură niște cereale cu lapte rece.

— Ce fel de cereale avem?

Oftez.

— Nu știu, Hannah. Du-te și uită-te în debara.

Lasă să-i scape un mârâit și se ridică agale, de-ai zice că are nouăzeci de ani, nu că este o adolescentă în clasa a noua. Pornește cu pași târșâiți spre debara, unde cercetează cu atenție cutiile de cereale.

În timp ce Hannah contemplă raftul cu cereale, fratele ei, Liam, își face și el apariția în bucătărie. Spre deosebire de soră-sa, Liam este complet echipat într-o cămașă de un albastru superb și pantaloni kaki de doc. Peste vară i-am înnoit complet garderoba, căci a crescut brusc zece centimetri și toate hainele i-au rămas caraghios de scurte.

A împlinit de curând șaisprezece ani, așa că luna trecută a mers cu soțul meu la Poliția rutieră, ca să-și ia permisul de conducere provizoriu. M-am gândit că începerea lecțiilor de condus o să mă umple de groază, dar

sunt ciudat de calmă în privința asta. Liam va fi un șofer bun. O să fie grijuliu, atent la drum și n-o să urce niciodată băut la volan. Măcar de asta sunt sigură.

Nu șofatul lui Liam e lucrul de care mi-e frică mie.

— Ouă. Îmi plac la nebunie. Mulțumesc, mamă!

Liam arcuiește buzele într-un zâmbet de apreciere. A fost mereu un copil chipeș, dar în ultimii câțiva ani a devenit de-a dreptul atrăgător. Weekendul trecut am ieșit la restaurant în familie și am prins-o pe una, cam la douăzeci de ani, că îi arunca ocheade. O femeie în toată firea se uita după el! Când zâmbește, parcă i se aprind luminițe în ochii de culoarea ciocolatei și în părul des, negru. Spre deosebire de Hannah, Liam n-a avut niciodată nevoie de aparat dentar, iar zâmbetul lui dezvăluie un șir de dinți albi, perfecți.

Dacă mă iau după mama, Liam seamănă mult cu tatăl meu, în tinerețe. Tata a murit când eram mititică și abia dacă mi-l mai amintesc, dar am văzut niște poze cu el și sunt de acord că asemănarea este uluitoare. Păstrez una dintre pozele astea în sertarul noptierei de lângă pat și, în ultimul timp, ori de câte ori mă uit la ea, simt un ghimpe în piept. Oricum mi-era greu că tata n-a apucat să mă vadă crescând, iar acum e și mai greu, când știu că nu-și va vedea niciodată nepotul care-i seamănă leit.

Hannah scoate din debara o cutie de Cheerios și cercetează eticheta, încrețind nasul.

— Cu ce sunt Cheerios astea? mă întrebă ea.

— Cu otravă.

— Mamă!

Acum am auzit cel puțin patru silabe. *M-a-a-mă.*

— Doar *ști* că încerc să slăbesc și să fiu sănătoasă. Nu vrei să fiu sănătoasă?

Hannah a fost dintotdeauna mai plinuță. Mie mi se pare că arată drăguț, dar în ultimul an a devenit obsedată

să slăbească patru-cinci kilograme, cu toate că nu face absolut nimic pentru asta. De fapt, luna trecută, când am venit acasă cu o pungă de chipsuri pe care mă gândeam să o duc la întâlnirea mamelor, alături de niște guacamole, Hannah a sărit pe ea și a terminat-o înainte să apuc să ies pe ușă. Până la urmă, am dus niște mere feliate. De atunci nu m-au mai invitat.

— Firește că vreau să fii sănătoasă, îi răspund.

Își dă ochii peste cap. A devenit maestră la manevra asta. Este gestul ei preferat. Poate fi folosit și când îi cer să facă ceva și nu vrea. Sau când spun ceva atât de jalnic, încât abia dacă poate suporta să mă audă. Sau, cel mai bun caz dintre toate, când îmi exprim orice fel de iubire sau afecțiune.

— Ouăle sunt gata în două minute, îi spun lui Liam.

— Nu-i nicio grabă. O să-mi torn niște suc de portocale.

Liam se îndreaptă spre frigider, însă nu-i destul de rapid. Hannah îl împinge cât colo, ca să-și ia cutia cu lapte. Liam o lasă pe soră-sa în plata Domnului, fără să scoată un cuvânt.

— De ce te-ai gătit așa, Liam? îl întreb în timp ce sting focul la aragaz.

De obicei, fiul meu se îmbracă în blugi și tricou, indiferent de vreme. Am învățat să mă bucur când hainele de pe el sunt curate.

— Am concurs de dezbateri.

În fine, îi vine și lui rândul la frigider și înșfacă sticla cu suc de portocale. Își umple paharul până în buză, iar lichidul amenință să dea pe-afară. Ca orice băiat adolescent din lumea asta, Liam are un apetit enorm, chiar dacă este deșirat și athletic.

— După ore ne întrecem cu cei de la Liceul Lincoln.

— Pot să vin și eu să vă văd?

Hannah își dă ochii peste cap.

— *Pe bune?* Dezbaterile lui Liam sunt mega-plictisitoare.

Liam zâmbește strâmb și soarbe o gură de suc din pahar.

— Are dreptate. Pentru tine n-ar fi distractiv.

Răstorn ouăle din tigaie pe o farfurie, pentru Liam, adăugând porția lui Hannah peste porția lui. Mai târziu o să mai fac și pentru soțul meu, dacă o să vrea — Jason o să se întoarcă în curând de la alergarea de dimineață.

— O să fie amuzant dacă ești tu acolo.

— OK, firește.

Liam lopătează în farfuria cu scrob. Nu știu de ce, dar îmi face mare plăcere să-mi privesc copiii mâncând. Cred că-mi aduce aminte de vremea când îi alăptam. (Hannah zice că-i ciudat rău.)

— Ouăle astea sunt grozave, mamă.

— I-auzi, mulțumesc.

— Care e ingredientul secret?

Îi fac cu ochiul:

— Iubirea.

Hannah lasă să-i scape cel mai lung oftat pe care l-am auzit eu vreodată. Durează cel puțin patru secunde — adică destul de mult pentru un oftat.

— Oh, *Doamne Dumnezeule*, ingredientul secret este parmezanul. Mama pune *mereu* parmezan în scrob. Și știi și tu asta, Liam. *Dumnezeule*, ești așa un...

Liam ridică o sprânceană.

— Sunt așa un ce, Hannah?

— Știi și tu ce.

Preț de o clipă, se fixează unul pe celălalt cu privirea și în bucătărie se face atât de liniște, încât se aude bâzâitul cafetierei. Însă după aceea Liam pufnește zgomotos și se întoarce la farfuria lui. Îi invidiez priceperea de-a ignora

iritarea surorii lui. Dacă superputerea mea este prepararea scrobului, atunci superputerea lui este capacitatea de-a nu o băga în seamă pe Hannah. Nimic din ce-i spune nu-l atinge vreodată. Și adevărul este că, în ciuda împunsăturilor dintre ei, Hannah îl adoră pe Liam. Din secunda în care a început să meargă, s-a ținut după el peste tot. Iar acum, frate-său este probabil persoana preferată din casă. Presupun că eu mă plasez abia pe locul al patrulea, după Jason și poate chiar și după telefonul ei.

— Ei bine, mie mi se pare că azi ouăle sunt și mai gustoase decât de obicei, continuă Liam. Și apoi zâmbeste, clipind spre mine cu genele acelea despre care Hannah se plânge neîncetat că sunt nedrept de lungi.

— Mulțumesc, mamă. Ești cea mai tare.

Iar Hannah mai găsește un prilej să-și dea ochii peste cap.

O iubesc pe Hannah. O iubesc cu adevărat. O iubesc mai mult decât viața mea. Este fiica mea. Fetița mea.

Însă Liam e preferatul meu. Nu mă pot împiedica să simt asta. Din clipa în care s-a născut și am devenit mamă, am știut că, oricâți copii voi avea, el va fi favoritul. Nimeni altcineva n-ar avea vreo șansă să-i ia locul. Chiar și dacă lui Hannah i-ar plăcea mai mult scrobul făcut de mine și nu și-ar da atâta ochii peste cap, tot n-ar conta. Liam ar rămâne preferatul meu.

Este preferatul meu, chiar dacă știu de ce-i capabil.

Și o să-l protejez cu fiecare fibră a ființei mele.

Capitolul 3

Erika

Chiar în momentul când Hannah și Liam termină micul-dejun, auzim trântindu-se ușa de la intrare. E Jason, și-a terminat alergarea.

Cam acum un an, am cumpărat un cântar pe care l-am pus la noi în dormitor. Prima dată când s-a urcat pe el, soțul meu s-a îngrozit.

— Chiar în halul ăsta m-am îngrășat, Erika? m-a întrebat el de vreo douăzeci de ori în zilele care au urmat. Apoi completa de fiecare dată: cum de m-ai lăsat să mă îngraș în halul ăsta?

Înainte să se încheie săptămâna, a făcut un jurământ solemn că-și va reintra în formă. Voia să mănânce sănătos și să ajungă la greutatea pe care o avea când ne-am căsătorit. (Ca s-o zicem pe aia dreaptă, când ne-am căsătorit avea cu cel puțin patru-cinci kilograme mai mult decât ar fi trebuit.)

La momentul acela, mi s-a părut amuzant. Dar chiar s-a ținut de treabă. Acum iese la alergare în fiecare dimineață. Nu mai cumpără borcane enorme cu bomboane M&M. A trecut de la Coca-Cola obișnuită la cea dietetică. (Sau la Cola Zero, despre care spune că are un gust mult mai bun decât cea dietetică, deși eu sunt cam sceptică în privința asta.) Nu știu cât ar trebui să-i arate cântarul, dar este evident că, la patruzeci și cinci de ani, Jason se află în cea mai bună formă din viața lui. Nici nu

observasem că a făcut burtă, până când burta aia n-a dispărut de tot. Și de curând, când am ieșit în oraș împreună cu alte cupluri, una dintre soții s-a trezit să spună că soțul meu e „sexy”. M-am simțit ciudat de mândră.

Pe de altă parte, treaba asta mă face să mă simt oarecum obligată să mă apuc de kickbox sau Zumba, sau de vreo chestie care să tonifice un pic zonele moi și lăsate ale trupului meu de femeie de vârstă mijlocie.

— Erika!

Jason vine șchiopătând spre aragaz; are tricoul îmbibat de transpirație. În ultimele câteva săptămâni i-a cam făcut feste un genunchi și încearcă să forțeze, ca să depășească momentul.

— Îmi faci și mie un scrob? Sunt lihnit.

Sparg un ou în tigaie.

— Te rezolv acuș.

Se apleacă să mă sărute pe gât, un gest drăguț, chiar dacă e leoarcă de transpirație.

— Grouzav.

Hannah mârâie din colțul ei.

— Oh, Dumnezeule, tată. Te rog.

— Da' ce-am făcut? clipește Jason nedumerit spre ea. Sunt pur și simplu ou-norat să mănânc din scrobul pregătit de maică-ta.

Liam râde. Suntem cu toții obișnuiți cu calambururile lui Jason. Regula generală este că ni se par mereu îngrozitoare, dar uneori sunt într-atât de îngrozitoare încât devin amuzante.

— Te rog, tată, încetează.

Hannah clatină din cap spre el.

— Acum chiar că ești penibil-os rău.

Penibil-os este cuvântul folosit adeseori de Hannah pentru a descrie cam tot ce facem eu și Jason. Detest că pe mine mă deranjează într-o oarecare măsură, în timp ce

lui Jason i se pare amuzant. Zice că el n-a fost niciodată cool, așa încât, dacă nici fiică-sa adolescentă nu-l găsește astfel, ce motiv ar avea să se supere?

— Tu nu trebuia să fii gata pentru școală, Hannah? întrebă Jason. Nu te ouscultă azi?

De data asta chiar și eu izbucnesc în râs, cu toate că mă amuză mai degrabă expresia de pe chipul lui Hannah, care o șterge în sus pe scări să se îmbrace și – sper eu – și să se pieptene, ca să nu fiu cumva acuzată că-mi neglijez copilul. Liam se duce în sufragerie, fiindcă simte când eu și taică-său avem nevoie de un pic de intimitate. Continuă să amestec în scrobul pentru Jason. Încet, la foc mic.

— Știi că mănânc scrobul ăsta de douăzeci de ani? eade Jason pe gânduri, în timp ce-și plimbă mâna pe ceafa mea. Douăzeci de ani de scrob marca Erika.

— Și nu te-ai săturat de el?

O spun ca pe-o glumă, dar o mică parte din mine vorbește serios. La urma urmelor, în ultimul an Jason a fost foarte preocupat să-și întore în mare formă. Este foarte sexy. Nu-i mai trebuie decât o mașină nouă și strălucitoare să-ți ia ochii, niște lentile de contact în locul ochelarilor cu rame subțiri, metalice, și o să se potrivească leit cu stilul crizei vârstei mijlocii.

— Să dea naiba dacă m-am plictisit.

Mă trage spre el și mă sărută pe buze, ceea ce întrerupe brusc procesul de preparare a scrobului, dar nu mă deranjează câtuși de puțin. N-a apucat să se bărbierească și mă gâdilă cu barba un pic țepoasă.

— Sper că mai mănânc încă douăzeci de ani din scrobul ăsta.

— Bleah!

Hannah coboară de la etaj, întrerupând ceea ce fusese un moment fugăr de tandrețe între mine și Jason. E îmbrăcată în blugi și un tricou supradimensionat și și-a prins părul într-o coadă dezordonată. Probabil a încercat